In de zaak:

ACCIAIERIA E TUBIFICIO DI BRESCIA,

naamloze vennootschap, gevestigd te Brescia,

Verzoekster,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van G. Rietti, Boulevard Roosevelt 15, Luxemburg
vertegenwoordigd door haar President, D. F. Rebua,
bijgestaan door prof. C. Grassetti, hoogleraar aan de Juridische Faculteit van de Universiteit van Milaan, advocaat te Milaan, advocaat bij de Corte di Cassazione te Rome,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

Verweerster,

ten deze domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2, Luxemburg,
vertegenwoordigd door dr. M. Berri, juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit, als gemachtigde,
bijgestaan door mr. A. Sorrentino, advocaat bij de Corti di Cassazione te Rome,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Hoge Autoriteit van 15 april 1959 nopens de uitoefening van een controle bij de onderneming „Acciaieria e Tubificio di Brescia", S.p.A., Via Zara 12 te Brescia,

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President,*
L. Delvaux, *Kamerpresident,*
O. Riese, Ch. L. Hammes *(Rapporteur)* en N. Catalano, *Rechters,*
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I. Overzicht van de feiten

Overwegende dat aan het onderhavige geding de volgende feiten ten grondslag liggen:

De Vennootschap „Acciaieria e Tubificio di Brescia" is een onderneming met een gemengde produktie.

Het bedrijf „Sider" is een ijzer- en staalfabriek en in het bedrijf „Tubificio" worden machineonderdelen gefabriceerd (hoofdzakelijk leidingen voor hydro-elektrische installaties).

Hoewel beide bedrijven onder dezelfde leiding staan, zijn zij gescheiden wat betreft fabrieksruimten, fabricagemethodes, bevoorrading en afnemers.

In de maand november 1958 bracht een inspecteur van de Hoge Autoriteit, voorzien van een dienstopdracht, een bezoek aan het kantoor van verzoekster, teneinde een onderzoek in te stellen naar de produktie, de prijzen en verkoopsvoorwaarden en de omzet van de onderneming en daartoe de boekhouding te verifiëren.

De onderneming stelde een groot aantal commerciële en boekhoudkundige bescheiden ter beschikking van de inspecteur, doch weigerde hem bepaalde andere stukken ter hand te stellen, in het bijzonder de verlies- en winstrekening. Als motief voor deze weigering werd aangevoerd, dat laatstgenoemde stukken betrekking hadden op de produktie van machineonderdelen, die, anders dan het ijzer- en staalbedrijf, niet onder de rechtsmacht van de Hoge Autoriteit valt.

Bij brief van 5 februari 1959 verzocht de Hoge Autoriteit verzoekster, aan haar inspecteurs bij hun volgende bezoek „alle inlichtingen te verstrekken en stukken ter hand te stellen, welke zij ter vervulling van hun taak nodig zouden kunnen hebben."

In een brief van 12 februari 1959 handhaafde verzoekster haar weigering om de stukken over te leggen, welke betrekking hadden op de fabricage van machineonderdelen.

Op 15 april 1959 vaardigde de Hoge Autoriteit de bestreden beschikking uit, welke bij brief van 30 april aan verzoekster is betekend en haar op 5 mei heeft bereikt.

In het dispositief van deze beschikking is bepaald, dat verzoekster „gehouden is gedurende de normale diensturen aan de inspecteurs van de Hoge Autoriteit, welke zijn belast met de in de considerans van de onderhavige beschikking bedoelde controle, alle inlichtingen te verstrekken, welke voor de vervulling van hun taak noodzakelijk zijn en voor dat doel alle stukken en rekeningen van de Vennootschap over te leggen, in het bijzonder de facturen, de stukken betreffende banktransacties en de onderdelen van de verlies- en winstrekening, zoals de rekeningen: opbrengsten van verkopen en algemene onkosten."

Op 8 juni 1959 heeft de Vennootschap „Acciaieria e Tubificio di Brescia" ter griffie van het Hof een beroep ingediend tot nietigverklaring van de individuele beschikking van de Hoge Autoriteit van 15 april 1959.

II. Conclusies van partijen

Overwegende dat verzoekster concludeert tot nietigverklaring van de beschikking van de Hoge Autoriteit van 15 april 1959 betreffende een bij haar uit te oefenen controle en tot veroordeling van de Hoge Autoriteit in de kosten;

dat de Hoge Autoriteit concludeert tot verwerping van het beroep en tot veroordeling van verzoekster in de kosten.

III. Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat, gelet op de omstandigheid dat verzoekster zich niet heeft gehouden aan de indeling en de terminologie van artikel 33 van het Verdrag E.G.K.S. en dat de over en weer aan-

gevoerde stellingen uitlopen in een algemene discussie over de bevoegdheden tot het verkrijgen van inlichtingen en het uitoefenen van controle welke in het Verdrag E.G.K.S. (in het bijzonder de artikelen 47 en 86) aan de Hoge Autoriteit zijn toegekend, in welke discussie de min of meer gebruikelijke middelen, welke verzoekster aanvoert, zijn ter sprake gekomen, de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A. *SCHENDING VAN HET VERDRAG*

1. *Met betrekking tot het gedeelte van de beschikking betreffende het verstrekken van inlichtingen*

Met betrekking tot de inhoud van de bestreden beschikking stelt verzoekster, dat het gedeelte, waarin haar wordt opgedragen, de inspecteurs van de Hoge Autoriteit „alle inlichtingen te verschaffen welke deze voor de vervulling van hun taak nodig hebben", zowel in de motivering als in het dispositief zeer onnauwkeurig is geformuleerd en een bepaalde inhoud mist, daar daaruit niet blijkt welke inlichtingen gevraagd worden.

Verweerster antwoordt in de eerste plaats, dat in de motivering van de bestreden beschikking duidelijk wordt gezegd, dat de controle ten doel heeft

het beloop van de verkopen vast te stellen, die ongeoorloofd zijn in de zin van artikel 64 van het Verdrag;

voor zover nodig de jaarlijkse omzet van de onderneming te bepalen, zulks overeenkomstig de artikelen 47 en 82 van het Verdrag.

De Hoge Autoriteit voert aan, dat zij, daar zij niet over voorspellende gaven beschikt, niet a priori kon aangeven, welke al dan niet geoorloofde verkopen de onderneming had tot stand gebracht, noch wat de omvang was van haar transacties.

Doch zij is van mening, dat uit de bestreden beschikking duidelijk blijkt, om welke inlichtingen het in casu gaat.

Verzoekster antwoordt, dat haar grief niet betrekking heeft op het doel, doch op het voorwerp, de bijzondere inhoud van het verzoek om inlichtingen, waartegen *verweerster* inbrengt, dat de inhoud van een onderzoek noodzakelijk door het doel ervan wordt bepaald.

Op een algemener plan is *verweerster* van mening, dat de bestreden beschikking wel degelijk een voorwerp heeft, daar zij ten doel heeft te constateren, dat verzoekster weigert ambtenaren van de Hoge Autoriteit in staat te stellen om hun taak te vervullen, vast te stellen dat deze verplichting bestaat en, in geval van blijvende weigering, de toepassing van dwangmaatregelen in de zin van het derde lid van artikel 47 van het Verdrag mogelijk te maken.

Volgens verweerster is het systeem van het Verdrag als volgt: op grond van het eerste lid van artikel 47 zijn de ondernemingen verplicht zich, op eenvoudig verzoek van de inspecteurs, die van een dienstopdracht zijn voorzien, te onderwerpen aan inspectie en controle; in geval van weigering kan de Hoge Autoriteit op grond van het derde lid van artikel 47 een beschikking geven teneinde deze weigering te constateren en de mogelijkheid van dwangmaatregelen te openen.

Het eerste lid van artikel 47 van het Verdrag geeft de Hoge Autoriteit een algemene bevoegdheid tot het instellen van een onderzoek, zonder enige beperking of voorwaarde voor de wijze van uitoefening, welke bevoegdheid overeenkomt met een wettelijke verplichting, aan de ondernemingen opgelegd.

Het derde lid van artikel 47 schrijft alleen dan een beschikking van de Hoge Autoriteit voor, indien zij bij niet-inachtneming van bedoelde verplichting wordt gedwongen haar toevlucht te nemen tot dwangmaatregelen.

In casu vloeit de verplichting tot het verstrekken van inlichtingen op enkel verzoek van de Hoge Autoriteit rechtstreeks voort uit het Verdrag en behoeft zij niet door een beschikking ad hoc nader te worden omschreven.

Verzoekster geeft een volkomen andere uitleg van de bepalingen van het Verdrag.

Zij legt het derde lid van artikel 47 aldus uit, dat de Hoge Autoriteit een gemotiveerde beschikking moet geven, waarin de redenen worden genoemd, waarom het verzoek om inlichtingen noodzakelijk is en waarin de inlichtingen die de onderneming moet verstrekken worden gespecificeerd en dat eerst na deze beschikking sprake kan zijn van onderzoek, laat staan van dwangmaatregelen.

Het Verdrag beschouwt de beschikkingen van de Hoge Autoriteit niet als dwangmaatregelen, doch als regelingen. De Hoge Autoriteit moet dus in de eerste plaats de in acht te nemen regels vaststellen; eerst daarna kan zij zo nodig haar toevlucht nemen tot dwangmaatregelen.

In casu kan de verplichting tot het verstrekken van inlichtingen eerst ontstaan, nadat tevoren een grondig gemotiveerde beschikking aan de ondernemingen is betekend; voordien kan er geen sprake zijn van enige overtreding. De bestreden beschikking mag daarom niet het dwingende karakter hebben, dat de Hoge Autoriteit haar toekent; zij mag alleen een verzoek om inlichtingen bevatten. Zij moet daarbij dus aangeven, om welke inlichtingen het gaat; nu deze onmisbare aanwijzing ontbreekt, heeft de bestreden beschikking geen voorwerp.

Verweerster voert tegen deze uitleg aan, dat de uitoefening van de moeilijke en veelsoortige taken, welke haar zijn opgedragen, daardoor in gevaar zou worden gebracht.

Deze uitleg zou bovendien niet met het Verdrag in overeenstemming zijn.

Immers, het Verdrag schept rechtstreeks verplichtingen voor de ondernemingen.

Het Verdrag kent de Hoge Autoriteit de bevoegdheid toe tot het uitoefenen van toezicht, waarbij zij vrij is tot het instellen van onder-

zoek, doch schrijft haar niet voor om vooraf een gemotiveerde beschikking te geven, waarin de noodzaak, de inhoud en de betekenis van het onderzoek zelf worden vastgelegd.

Ten slotte zou een nauwkeurige omschrijving van het onderwerp der te verkrijgen inlichtingen in strijd zijn met de bevoegdheid welke in artikel 86, lid 4, van het Verdrag aan de ambtenaren van de Hoge Autoriteit is toegekend, namelijk om op dezelfde wijze te handelen als de ambtenaren van de nationale belastingdiensten, dat wil zeggen met de meest uitgestrekte controlebevoegdheden.

2. *Met betrekking tot het gedeelte van de beschikking betreffende de verifiëring*

Verzoekster is van mening, dat de bestreden beschikking het Verdrag schendt, voor zover daarin wordt bevolen „alle stukken en rekeningen van de Vennootschap over te leggen, in het bijzonder de facturen, de stukken betreffende banktransacties en enige onderdelen van de verlies- en winstrekening, zoals de rekeningen: opbrengst van verkopen en algemene onkosten".

Zij stelt in dit verband, dat de bevoegdheid om de noodzakelijke verifiëring te verrichten, die in het eerste lid van artikel 47 van het Verdrag aan de Hoge Autoriteit is toegekend, alleen betrekking kan hebben op de inlichtingen welke tevoren zijn ingewonnen en dan nog uitsluitend indien nodig. Verifiëring en controle kunnen eerst plaatsvinden, wanneer eerst inlichtingen zijn gevraagd en ingewonnen en wanneer dan in bepaalde gevallen nodig wordt geoordeeld, deze inlichtingen te verifiëren of te controleren.

De stelling, dat de inlichting voorafgaat aan de verifiëring, is volgens verzoekster eenvoudig een eis van de logica: verifiëring is alleen mogelijk, indien er iets te verifiëren valt. Dat de verifiëring op de inlichting volgt, vloeit automatisch voort uit het begrip verifiëring.

Vereist is ook, dat de verifiëring noodzakelijk is. De noodzaak daartoe zal niet in alle gevallen aanwezig zijn: de Hoge Autoriteit kan ook inlichtingen inwinnen, die zij niet behoeft te verifiëren.

Artikel 47 van het Verdrag beschouwt de inlichtingen als een eerste bron van kennis, onderworpen aan één enkele voorwaarde: zij moeten noodzakelijk zijn voor de vervulling van de taak van de Hoge Autoriteit. Verifiëring is daarentegen een secundaire bron van kennis. Daar zij ten doel heeft de inlichtingen te controleren, is zij aan een dubbele voorwaarde onderworpen: de noodzakelijkheid van de ingewonnen inlichtingen uit het oogpunt van de taakvervulling van de Hoge Autoriteit; vervolgens de noodzaak van een controle op deze inlichtingen. In het Verdrag wordt de kwade trouw der ondernemingen niet verondersteld.

Het vierde lid van artikel 86 van het Verdrag is een nadere uitwerking van de noodzakelijke verifiëring bedoeld in het eerste lid van artikel 47; de strekking van de in artikel 47 gestelde norm kan daardoor geen uitbreiding ondergaan. De controle is dus een middel om de verifiëring tot stand te brengen, kan geen middel zijn om inlichtingen in te winnen en kent de Hoge Autoriteit geen directe bevoegdheid tot onderzoek toe.

Aldus kan de Hoge Autoriteit aan geen enkele bepaling van het Verdrag een rechtstreekse bevoegdheid tot inspectie of controle ontlenen.

De bestreden beschikking keert het systeem van het Verdrag dus om, daar zij zowel het verstrekken van inlichtingen als verifiëring ervan voorschrijft.

Verweerster stelt hier een geheel andere uitleg van het Verdrag tegenover.

Naar haar mening schept de onderverdeling van de bevoegdheden, welke in artikel 47 van het Verdrag aan de Hoge Autoriteit zijn toegekend, namelijk in een bevoegdheid tot informatie en een bevoegdheid tot verifiëring, niet een bepaalde voorrang; de beide zinsneden van het eerste lid van artikel 47 bevinden zich op hetzelfde plan en zijn niet ondergeschikt aan elkaar.

De Hoge Autoriteit kan de noodzakelijke controle of verifiëring verrichten, niet alleen om zich zekerheid te verschaffen omtrent de juistheid van de verkregen inlichtingen, doch ook om die inlichtingen zelf te verkrijgen; de verifiëring kan derhalve aan de inlichtingen voorafgaan en zelfs een bron van inlichtingen zijn.

Inwinnen van inlichtingen en verifiëring zijn twee zelfstandige middelen, waarover de Hoge Autoriteit beschikt ter vervulling van haar taak. De Hoge Autoriteit is vrij in de keus van deze middelen en kan van beide gebruik maken, en wel afwisselend, gelijktijdig of achtereenvolgens.

Dat zij van allerlei soorten bronnen van inlichtingen gebruik kan maken en dat de inlichtingen niet alleen van de betrokkene zelf, doch ook van derden afkomstig kunnen zijn, beschouwt verweerster als een bevestiging van deze opvatting.

Verweerster stelt voorts, dat de controle bedoeld in het vierde lid van artikel 86 van het Verdrag uitdrukkelijk omvat het instellen van een onderzoek naar de wijze van nakoming van de verplichtingen welke op de ondernemingen rusten. Dit behoort tot het terrein der sancties, raakt derhalve het strafrecht, waar de bevoegdheid tot het instellen van onderzoek een deel vormt van de bevoegdheid tot vaststelling van onregelmatigheden. Daarom kent artikel 86 aan de ambtenaren van de Hoge Autoriteit die rechten en bevoegdheden toe, welke door de wetgevingen van de Lid-Staten aan de ambtenaren van de belastingdiensten zijn verleend. De inspecteurs van de Hoge Autoriteit beschikken in Italië over de zeer uitgebreide bevoegdheden tot het instellen van onderzoek van de fiscale recherche.

3. *Met betrekking tot de beschikking in haar geheel beschouwd*

Verzoekster voert aan, dat zij een gemengd bedrijf is en dat alleen de ijzer- en staalsector onder de rechtsmacht van de Gemeenschap valt, de produktie van machineonderdelen echter niet.

De bestreden beschikking evenwel draagt haar op, alle inlichtingen te verschaffen en alle stukken en rekeningen van de Ven-

nootschap over te leggen, waarin noodzakelijkerwijs ook die zijn vervat, welke op laatstgenoemde bezigheid betrekking hebben.

De bevoegdheid tot het inwinnen van inlichtingen en tot verifiëring (art. 47) en die tot controle (art. 86) moeten binnen het raam blijven van de vervulling van de aan de Hoge Autoriteit gestelde taken; de uitoefening kan alleen die produkten raken, welke aan de rechtsmacht van de Hoge Autoriteit zijn onderworpen.

De Hoge Autoriteit wil dus door de bestreden beschikking haar bevoegdheden verder uitbreiden dan in het Verdrag is voorzien.

Verweerster geeft toe, dat de inspecteurs alleen die stukken in hun onderzoek kunnen betrekken, welke de ijzer- en staalindustrie raken.

Doch zij is van mening, dat haar inspecteurs het recht hebben, in de eerste plaats om alle gemeenschappelijke documenten te onderzoeken teneinde daaraan datgene te ontlenen, wat de ijzer- en staalsector van de onderneming betreft en in de tweede plaats om te verifiëren, of de documenten, welke volgens de onderneming uitsluitend op haar produktie van machineonderdelen slaan, niet tevens, met opzet of bij vergissing, documenten betreffende de ijzer- en staalsector bevatten. De Hoge Autoriteit meent, dat zij de juistheid moet kunnen beoordelen van de keuze, die de onderneming maakt van de aan het onderzoek te onderwerpen boekhoudkundige stukken.

B. SCHENDING VAN WEZENLIJKE VORMVOORSCHRIFTEN

1. Met betrekking tot het gedeelte van de beschikking betreffende het verstrekken van inlichtingen

Verzoekster stelt, dat het gedeelte van de bestreden beschikking, hetwelk betrekking heeft op het verstrekken van inlichtingen, niet behoorlijk is gemotiveerd, omdat het niet de redenen opnoemt welke het verzoek om inlichtingen noodzakelijk maken. De simpele verwijzing naar de „voor de vervulling van hun taak noodzakelijke inlichtingen" (de taak van de inspecteurs), waarin de woorden van

het eerste lid van artikel 47 worden herhaald, voldoet niet aan de verplichting van de Hoge Autoriteit om de beschikkingen met redenen te omkleden, zoals deze verplichting in de artikelen 5 en 15 van het Verdrag is voorgeschreven en door het Hof geformuleerd.

Verweerster is daarentegen van mening, dat de bestreden beschikking voldoende is gemotiveerd. Immers, in de eerste plaats bewijst de verwijzing naar de inlichtingen, welke moeten dienen voor de controle op de naleving van de bepalingen van het Verdrag nopens concurrentie en prijzen, voldoende, dat deze inlichtingen noodzakelijk zijn. Voorts heeft de bestreden beschikking voornamelijk als („preventief") doel, formeel de weigering van de onderneming vast te leggen om op de verzoeken van de Hoge Autoriteit te antwoorden; haar motiveringsplicht hield dus in, dat zij een formele beschikking moest geven, waarin vervat het bevel aan verzoekster om de controlebevoegdheid van de Hoge Autoriteit te eerbiedigen en zich tegen de verifiëring door de inspecteurs niet te verzetten.

Dit alles blijkt duidelijk uit de bestreden beschikking.

Verzoekster ontkent, dat de bestreden beschikking inderdaad het doel had, dat de Hoge Autoriteit noemt, daar een verzoek om inlichtingen de ondernemingen alleen een verplichting oplegt, wanneer daaraan een beschikking van de Hoge Autoriteit is voorafgegaan. Onder deze omstandigheden kan de weigering om aan een maatregel gevolg te geven dus niet onwettig zijn, voordat een beschikking van deze strekking is uitgevaardigd.

Verzoekster meent, dat de motivering van de beschikking in elk geval ofwel onvoldoende ofwel onjuist is; onjuiste motivering is hetzelfde als het ontbreken van motivering.

Verweerster stelt, dat de bestreden beschikking ten doel had, de onderneming op een verplichting te wijzen en dat de motivering, waarin de oorsprong van deze verplichting werd vermeld, aan de voorschriften van het Verdrag voldeed.

2. *Met betrekking tot het gedeelte van de beschikking betreffende de verifiëring*

Met betrekking tot de verifiëring herhaalt *verzoekster* haar betoog omtrent schending van wezenlijke vormvoorschriften ten opzichte van het verstrekken van inlichtingen.

Zij stelt, dat de Hoge Autoriteit de redenen had moeten aangeven, waarom verifiëring der inlichtingen noodzakelijk was; nu zij aan deze verplichting niet heeft voldaan, is de bestreden beschikking niet voldoende met redenen omkleed.

In overeenstemming met de uitleg, die *verweerster* aan artikel 47 van het Verdrag geeft, stelt zij, dat de bestreden beschikking een ander doel heeft dan verzoekster meent, namelijk te herinneren aan een verplichting, welke op de onderneming rust. Door te verwijzen naar de wenselijkheid van verifiëring op het gebied van de regels voor concurrentie en prijzen, heeft de Hoge Autoriteit de beschikking voldoende gemotiveerd.

3. *Met betrekking tot de beschikking in haar geheel beschouwd*

Verzoekster voert opnieuw aan, dat de bestreden beschikking wezenlijke vormvoorschriften schendt, daar de motivering onjuist en tegenstrijdig is.

Immers, anders dan in de considerans van de beschikking wordt beweerd, is de boekhouding van een onderneming, welke een gemengde produktie heeft, vatbaar voor splitsing; het is niet juist, dat de Hoge Autoriteit niet in staat zou zijn de taken die het Verdrag haar oplegt uit te oefenen, indien zij geen uitgebreide bevoegdheden heeft om de boekhouding en de boeken in hun geheel te controleren.

Ook al wordt slechts één balans opgemaakt, dan kan een onderneming, die een gemengde produktie heeft, niettemin haar boekhouding zo inrichten, dat zij op duidelijke en betrouwbare wijze voor elke sector van haar produktie alle noodzakelijke inlichtingen kan verschaffen, in het bijzonder wat betreft de ontvangsten

en produktiekosten; het is daarbij niet noodzakelijk dat het onderzoek en de controle van een bepaalde sector die van alle andere met zich brengt. Dit geldt ook voor alle stukken, waarop de boekhouding is gebaseerd (briefwisseling, stand der rekeningen enz.).

Verweerster is van mening, dat de verifiëring van een volkomen zelfstandige en voor elke bedrijfssector gescheiden boekhouding slechts kan bestaan uit de resultante („posterius") van de controle van de Hoge Autoriteit, niet uit een oncontroleerbare samenvatting a priori („prius") van de onderneming zelf, welke tegenover de Hoge Autoriteit bindende kracht zou hebben.

Verzoekster beroept zich erop, dat de Hoge Autoriteit in haar verweerschrift niet uitdrukkelijk ontkent, dat de gegevens splitsbaar zijn en beweert dat daardoor het bewijs wordt geleverd, dat de motivering onjuist is en derhalve ontbreekt, nu in de overwegingen van de bestreden beschikking van het tegendeel wordt uitgegaan.

Verweerster meent, dat de grief van gebrekkige motivering vanzelf vervalt, indien haar uitleg van het systeem van artikel 47 van het Verdrag wordt gevolgd.

C. *DÉTOURNEMENT DE POUVOIR*

Verzoekster voert aan, dat de Hoge Autoriteit door middel van de bestreden beschikking een controle, welke somtijds nuttig of zelfs nodig kan zijn, wil wijzigen in een opsporingsprocedure.

Zij streeft derhalve een doel na, dat met het Verdrag in strijd is; door aldus van haar bevoegdheden een ander gebruik te maken dan waarvoor deze haar zijn verleend, begaat zij een détournement de pouvoir.

Verweerster ontkent dat zij haar bevoegdheden heeft overschreden of daarvan een met het Verdrag strijdig gebruik heeft gemaakt.

IV. Procedure

Overwegende dat de procedure, in de loop waarvan verzoekster een vordering in kort geding heeft ingesteld tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden beschikking, welke vordering is afgewezen bij beschikking van de President van het Hof van 26 juni 1959, normaal is verlopen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I. Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat het beroep met inachtneming van de gestelde vormvoorschriften en termijnen is ingediend;

dat de ontvankelijkheid noch door verweerster noch door de Advocaat-Generaal is betwist en het Hof geen aanleiding geeft tot het maken van opmerkingen ambtshalve;

II. Ten principale

A. SCHENDING VAN HET VERDRAG

1. Overwegende in de eerste plaats, dat verzoekster de Hoge Autoriteit er een verwijt van maakt, en wel uit het oogpunt van schending van het Verdrag, dat de beschikking „zeer onnauwkeurig is geformuleerd en een bepaald voorwerp mist", daar noch uit de motivering noch uit het dispositief blijkt, welke inlichtingen verzoekster dient te verschaffen of in hoeverre deze in het onderhavige geval noodzakelijk zijn, hetgeen schending van het Verdrag impliceert;

dat deze grief in het bijzonder erop doelt, dat bij de opdracht tot het verschaffen van inlichtingen, welke in de beschikking is vervat, niet nauwkeurig is aangegeven waaruit de noodzaak en in het bijzonder het voorwerp en de inhoud van de inlichtingen bestaan, terwijl volgens verzoekster deze vermelding moet worden onderscheiden van de omschrijving van het doel dat beoogd wordt, daar een dergelijke omschrijving alleen niet voldoende is om als onmisbare wettelijke grondslag van de beschikking dienst te doen;

2. Overwegende dat verzoekster in de tweede plaats en meer in het algemeen schending van het Verdrag meent te zien in de miskenning van de voorwaarden, waaraan volgens het eerste lid van artikel 47 van het Verdrag een maatregel van onderzoek zou zijn onderworpen, namelijk een voorafgaande beschikking waarin de redenen worden genoemd waarom het verzoek om inlichtingen noodzakelijk is en waarin een specificatie wordt gegeven van de verlangde inlichtingen, die eerst later voor verifiëring in aanmerking komen en waarvan weigering of onjuistheid moet worden gestraft overeenkomstig lid 3 van hetzelfde artikel;

3. Overwegende dat eerst de tweede van deze grieven dient te worden onderzocht;

Overwegende dat artikel 47, lid 1, twee verschillende voorschriften bevat: „De Hoge Autoriteit kan de voor de vervulling van haar taak noodzakelijke inlichtingen inwinnen. Indien nodig kan zij deze doen verifiëren"; dat in deze bepaling in de eerste plaats wordt vastgesteld, dat de ondernemingen verplicht zijn tot het verstrekken van inlichtingen en in de tweede plaats wordt aangegeven, hoever de bijbehorende onderzoekingsbevoegdheid zich uitstrekt; dat in de tekst van de bepaling niets wijst op het bestaan van het voorschrift, dat aan elke verifiëring een voorbereidende beschikking moet voorafgaan;

dat toch een controle in beginsel slechts het onderzoek omvat naar de juistheid van reeds verstrekte inlichtingen, doch de verifiëring die in artikel 47 is voorzien niet alleen in het algemeen van toepassing is op alle bevoegdheden tot het verrichten van onderzoekingen, welke aan de Hoge Autoriteit zijn gegeven voor de vervulling van haar taak – voor zover deze taak meer omvat dan de inning van heffingen of van andere belastingen of dan de vervolging van overtredingen van de voorschriften van het Verdrag en zijn uitvoeringsregelingen –, doch ook de Hoge Autoriteit in staat stelt haar veelvuldige verplichtingen na te komen tot het verzamelen van inlichtingen, zoals bijvoorbeeld krachtens de bepalingen van artikel 46, lid 3, sub 1 en 5;

Overwegende dat, nu de plicht tot het verschaffen van inlichtingen in artikel 47, lid 1, niet nader is omschreven, moet worden aangenomen, dat de ondernemingen, indien zij van mening zijn, dat de ambtenaren van de Hoge Autoriteit verder gaan dan hun taak of de bevoegdheden van de Gemeenschap voorschrijven, kunnen vorderen, dat geen inlichtingen zullen worden ingewonnen of verifiëring verricht zonder een voorafgaande beschikking waarin met het tegengestelde standpunt wordt rekening gehouden;

dat de Hoge Autoriteit echter in het onderhavige geval deze beginselen heeft opgevolgd, doordat zij, nu zich moeilijkheden voordeden in verband met de omvang van de bevoegdheden van haar ambtenaren, in de bestreden beschikking verzoekster heeft verplicht, inlichtingen te verschaffen en verifiëring toe te laten;

Overwegende dat voor een goed begrip van het wezen en de juiste betekenis van artikel 47, lid 1, geen beroep behoeft te worden gedaan op artikel 86, lid 4, van het Verdrag, daar deze bepaling niet ten doel heeft de omvang van de bevoegdheid tot het vragen van inlichtingen en tot verifiëring te regelen, doch uitsluitend om de dwangmiddelen van de nationale belastingstelsels ter beschikking van de Hoge Autoriteit te stellen, opdat deze door middel van rechtstreekse dwang met behulp van haar ambtenaren controleopdrachten kan doen uitvoeren, welke kunnen leiden tot aantasting van de sfeer van de individuele vrijheid en tot afwijking van het beginsel van de onschendbaarheid van woning;

dat uit de voorafgaande overwegingen voortvloeit, dat noch de tekst, noch het karakter, noch het doel van het eerste lid van artikel 47 er zich tegen verzetten, wanneer van de bevoegdheid tot het vragen van inlichtingen en van de bevoegdheid tot verifiëring gelijktijdig gebruik wordt gemaakt;

dat artikel 47 derhalve niet is geschonden en dat de bewering van verzoekster, dat beide bevoegdheden afzonderlijk en achtereenvolgens moeten worden uitgeoefend, en dat er een bepaalde rangorde

tussen bestaat, in de tekst van het Verdrag geen steun vindt, waarbij uiteraard ervan wordt uitgegaan, dat verifiëring noodzakelijk moet zijn;

4. Overwegende dat, na deze omschrijving van de grondslag van de bestreden beschikking, een onderzoek moet worden ingesteld naar de tegen de beschikking opgeworpen grief, dat deze onnauwkeurig is geformuleerd en een bepaald voorwerp mist, waarbij verzoekster stelt, dat in het eerste lid van artikel 47 van de Hoge Autoriteit wordt verlangd, dat zij vooraf nauwkeurig aangeeft, op welke vragen de verifiëring betrekking heeft en niet alleen welk doel daarmede wordt beoogd;

dat de Hoge Autoriteit inderdaad haar beschikkingen met redenen moet omkleden en bij gebreke van behoorlijke motivering zich schuldig maakt aan schending van het Verdrag; doch dat, zoals hierboven door het Hof is beslist, het onmogelijk is in de motivering een gedetailleerde omschrijving te geven van het onderwerp van het onderzoek, hetwelk wellicht eerst gaandeweg wordt geconcretiseerd, naarmate de verifiëring plaatsvindt;

dat voorts inderdaad uit de beschikking moet blijken, dat de door de Hoge Autoriteit verlangde inlichtingen noodzakelijk zijn;

Overwegende evenwel hieromtrent, dat alleen het beoogde doel als criterium kan gelden, niet de constatering vooraf van de beoogde resultaten, die immers, wanneer zij zonder bekende grondslag eenzijdig zijn geformuleerd, naar aanleiding van de later plaatsvindende verifiëring kunnen veranderen;

dat het Hof vaststelt, dat in considerans en dispositief de bestreden beschikking rechtens voldoende feitelijke elementen bevat die de beschikking kunnen dragen;

Overwegende dat beide hierboven onderzochte grieven derhalve ongegrond zijn;

5. Overwegende dat het middel schending van het Verdrag wordt gemotiveerd met de stelling, dat de Hoge Autoriteit haar bevoegdheid

zou hebben overschreden door de verifiëring zowel op de ijzer- en staalindustrie als op de produktie van machineonderdelen van verzoekster te willen toepassen, daarbij tredend op een terrein dat niet wordt bestreken door het Verdrag E.G.K.S.; dat hiertegenover staat, dat de uitoefening van het recht van de Hoge Autoriteit tot verifiëring in beginsel beperkt moet blijven tot de werkzaamheid der ondernemingen in de ijzer- en staalsector;

dat derhalve, wanneer de administratieve organisatie en met name de boekhouding van de ondernemingen is gebaseerd op een scherpe scheiding tussen de produktiesectoren die wèl en die niet onder het Verdrag vallen, de Hoge Autoriteit de verifiëring niet behoort toe te passen buiten de ijzer- en staalsector;

dat evenwel de Hoge Autoriteit de bevoegdheid heeft zich zekerheid te verschaffen omtrent de vraag, of een zodanige verdeling in werkelijkheid bestaat en of zij niet opzettelijk of bij vergissing is vervalst; dat zij te dien einde het recht heeft, van de volledige administratie van de onderneming inzage te verkrijgen;

dat voorts, zelfs indien de verdeling juist blijkt te zijn toegepast, de Hoge Autoriteit haar onderzoekingen eveneens moet kunnen uitstrekken tot het gedeelte dat betrekking heeft op de niet aan het Verdrag onderworpen produktie, teneinde te kunnen controleren of de beide delen van de boekhouding wellicht zodanig in elkander overlopen, dat het Verdrag wordt geschonden;

dat de Hoge Autoriteit in de vierde „overweging" van haar beschikking zich wellicht te stellig heeft uitgelaten omtrent de ondeelbaarheid van de boekhouding van een onderneming, doch dat deze omstandigheid geen afbreuk doet aan de geldigheid van de in casu gegeven beschikking, daar deze, zoals uit de voorafgaande briefwisseling tussen partijen blijkt, ten doel heeft te verifiëren of het gedeelte van de boekhouding hetwelk betrekking heeft op de produktie van machineonderdelen ook gegevens bevat die de ijzer- en staalproduktie betreffen;

Overwegende buitendien, dat er geen grond bestaat, de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit tot het instellen van een onderzoek naar de boekhouding van een onderneming met gemengde produktie te beperken, in verband met de mogelijkheid dat ten nadele van de onderneming bepaalde gegevens ruchtbaar worden, daar de inspecteurs van de Hoge Autoriteit door hun beroepsgeheim zijn gebonden, zodat er geen gevaar bestaat, dat grote belangen van de ondernemingen door een dergelijk algemeen onderzoek worden geschonden;

dat voorts het vierde lid van artikel 47 niet alleen voor de belangen der ondernemingen borg staat, doch deze tevens een recht toekent op vergoeding van alle schade die het gevolg is van een indiscretie van de ambtenaren van de Hoge Autoriteit;

Overwegende dat het middel derhalve niet gegrond is;

B. SCHENDING VAN WEZENLIJKE VORMVOORSCHRIFTEN

1. Overwegende dat, anders dan verzoekster meent, de beschikking, hoewel de noodzaak van het verzoek om inlichtingen niet geheel duidelijk tot uitdrukking is gebracht, voldoende met redenen is omkleed, daar de verwijzing naar de taakvervulling van de Hoge Autoriteit wordt aangevuld met de vermelding van het doel, waarvoor de inlichtingen zijn bestemd;

2. Overwegende dat om dezelfde reden geen aanleiding bestaat te oordelen, dat de opdracht tot verifiëring onvoldoende is gemotiveerd;

3. Overwegende dat het betoog ter ondersteuning van de grief „onjuistheid en tegenstrijdigheid" van de motivering van de beschikking, waardoor wezenlijke vormvoorschriften zouden zijn geschonden, is te herleiden tot het middel schending van het Verdrag, dat boven reeds is verworpen, en dat deze nieuwe kwalificatie niet opnieuw door het Hof behoeft te worden onderzocht;

C. DÉTOURNEMENT DE POUVOIR

Overwegende dat verzoekster ten onrechte aanvoert, dat de Hoge Autoriteit door middel van de bestreden beschikking het recht tot het

inwinnen van inlichtingen en vooral het recht tot verifiëring heeft willen veranderen in een opsporingsprocedure, teneinde haar bevoegdheden uit te breiden buiten hetgeen in het Verdrag is voorzien en dat zij daarmede een ander doel heeft nagestreefd dan waartoe zij volgens het Verdrag de bevoegdheid had;

dat deze grief niet ter zake dienend is, daar daarbij niet wordt vermeld, welke buiten het Verdrag vallende doeleinden de Hoge Autoriteit zou hebben nagestreefd; dat de grief bovendien niet door enig bewijs of bewijsaanbod wordt ondersteund;

dat dit middel derhalve moet worden verworpen;

Kosten

Overwegende dat volgens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

dat verzoekster zowel in de hoofdzaak als in de procedure in kort geding in het ongelijk is gesteld;

dat zij derhalve de kosten van het geding moet dragen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 5, 15, 33, 46, 47, 64, 82 en 86 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE

Recht doende,

Verwerpt het beroep;

Veroordeelt verzoekster in de proceskosten, met inbegrip van de kosten van het kort geding;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vier april negentienhonderdzestig.

RIESE HAMMES CATALANO

DONNER DELVAUX

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vier april negentienhonderdzestig.

De Griffier, *De President,*

A. VAN HOUTTE A. M. DONNER